

ЖРЕБИЙ

Дете на слънчеви простори,
аз дойдох с песен на света,
чрез мене бог да заговори
за слънцето и любовта.

Но, утрото преди да стопли
душата ми с възторг любим,
срази сърдечните ми вопли
тълпа със вик неукротим.

И чух след мене вик метежен
с ехидна злоба да реве:
— Бъди през векове прокажен
о, дух на светли брегове.

И тръгнах аз, душа печална,
да спра на оня тъжен бряг,
където буря непрестанна
разбива кораби сред мрак.